

життєдіяльність сільського господарства в цілому, довгострокову охорону стану землі країни.

Відповідно до опублікованого дослідження Всесвітнього економічного форуму, Україна за Індексом глобальної конкурентоспроможності 2015–2016 посіла 79-е місце серед 140 країн світу, втративши за рік три позиції (у попередньому рейтингу займала 76-у позицію), поступаючись Ісламській Республіці Іран – 74, Грузії – 66, Російській Федерації – 45, Польщі – 41 [4].

Отже, для конкурентоспроможності фермерських господарств, необхідно насамперед змінити філософію ставлення до нього та обмежити та спростити бюрократичні процедури регулювання їх діяльності на усіх рівнях державного управління та місцевого самоврядування.

Список використаних джерел

1. Державна служба статистики України [Електронний ресурс] / Режим доступу : https://ukrstat.org/uk/druk/publicat/kat_u/publ7_u.htm (дата звернення 25.05.2016). – Назва з екрана.
2. Диха, М.В. Глобальна конкурентоспроможність та інвестиційна привабливість України: стратегії реалізації [Текст] : монографія / М. В. Диха. – Хмельницький : ХНУ, 2011. – 207 с.
3. Лупенко, Ю.О. Розвиток підприємництва і кооперації : інституціональний аспект [Текст] : монографія / Ю. О. Лупенко, М. Й. Малік, В. М. Заяць та ін. – К. : ННЦ «ІАЕ», 2016. – 432 с.
4. World economic forum [Електронний ресурс] / Режим доступу <http://reports.weforum.org/global-competitiveness-report-2015-2016/competitiveness-rankings/> (дата звернення 25.05.2016). – Назва з екрана.

Адаменко Алла

к.е.н., старший викладач

Сумський національний аграрний університет

м. Суми

СТРАТЕГІЯ ДОВГОСТРОКОВОГО ІНВЕСТИВАННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Діяльність аграрних підприємств потребує раціонального планування. Залучення необхідних інвестиційних ресурсів залежить не тільки від сприятливого інвестиційного клімату, який створює держава та органи місцевого самоврядування, але й від аграрного підприємства, яке повинно самостійно розробляти програми свого подальшого розвитку, тобто має виділити у своєму складі стратегічні центри господарювання, під якими слід розуміти декілька структурних одиниць підприємства, об'єднаних організаційно-технологічними зв'язками та загальною метою функціонування. Тому стратегічне планування інвестиційної діяльності є актуальним не тільки для зовнішніх інвесторів, але й для самих сільськогосподарських підприємств з точки зору посилення динамізму розвитку.

Стратегія інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств являє собою систему довгострокових цілей інвестиційної діяльності підприємства, що обумовлені загальними завданнями його розвитку та інвестиційною ідеологією, а також вибір найбільш ефективних шляхів їх досягнення. Перш ніж перейти до питань формування інвестиційної стратегії, необхідно визначити основні правила – принципи, за якими вона буде формуватися. В основі розробки інвестиційної стратегії підприємства повинні лежати принципи системи стратегічного управління. Так, Бланк І.О. та його співавтор – Гуляєва Н.М. [1] до основних принципів, що забезпечують підготовку і прийняття стратегічних інвестиційних рішень в процесі розробки інвестиційної стратегії підприємства, відносять наступні:

1. Розгляд підприємства як відкритої соціально–економічної системи, спроможної до самоорганізації.
2. Урахування базових стратегій операційної діяльності підприємства.
3. Переважна орієнтація на підприємницький стиль стратегічного управління інвестиційною діяльністю.
4. Забезпечення погодженості перспективного, поточного і оперативного управління інвестиційною діяльністю.
5. Забезпечення адаптивності інвестиційної стратегії до змін чинників зовнішнього інвестиційного середовища.
6. Забезпечення альтернативності стратегічного інвестиційного вибору.
7. Забезпечення постійного використання результатів технологічного прогресу в інвестиційній діяльності.
8. Врахування рівня інвестиційного ризику в процесі прийняття стратегічних інвестиційних рішень.
9. Орієнтація на професійний апарат інвестиційних менеджерів у процесі реалізації інвестиційної стратегії.
10. Забезпечення розробленої інвестиційної стратегії підприємства відповідними організаційною структурою та інвестиційною культурою є найважливішою умовою для ефективно її реалізації.

На наш погляд, виходячи з того, що інвестиційна стратегія є інструментом стратегічного планування, в основі її розробки повинні лежати принципи, характерні для процесу планування. Погоджуючись з Богатирьовою А.М., Бутенко А.І. та Кузнецовою І.О. [2], виділимо основні принципи формування стратегії довгострокового інвестування сільськогосподарських підприємств:

1. Принцип системності.
2. Принцип оптимальності.
3. Принцип економічності.
4. Принцип ситуативності.
5. Принцип участі.
6. Принцип безперервності.
7. Принцип зворотного зв'язку.

Визначившись з правилами (принципами) формування інвестиційної стратегії, перейдемо до процесу формування інвестиційної стратегії.

Оскільки серед науковців немає однозначної думки щодо етапів розробки інвестиційної стратегії, їх змісту та кількості, то необхідно сформулювати свій алгоритм процесу формування інвестиційної стратегії підприємства.

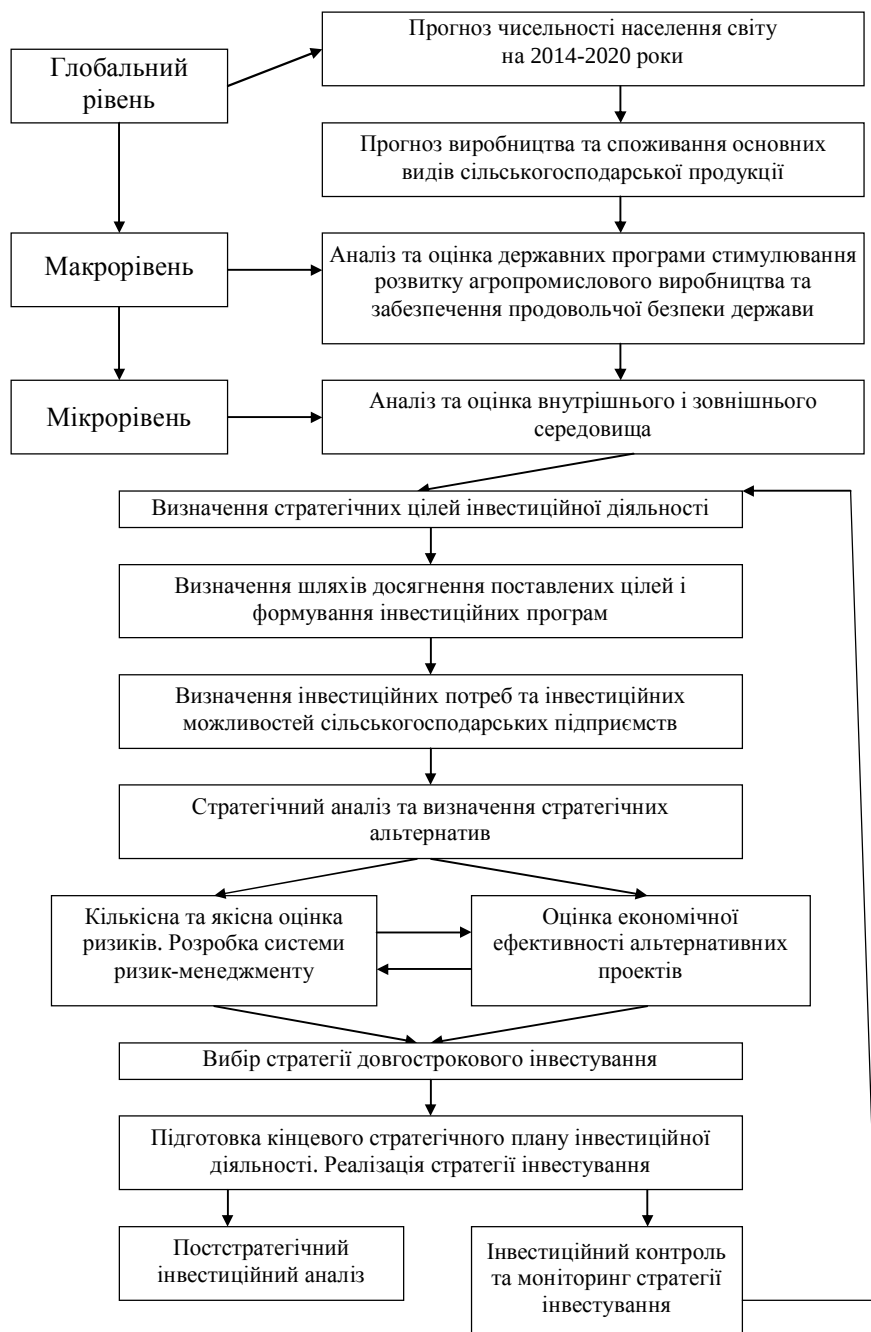

Рис. 1. Стратегія довгострокового інвестування сільськогосподарських підприємств

**Джерело: власна розробка автора*

Абстрагуватися від світових тенденцій виробництва та споживання сільськогосподарської продукції неможливо. Тому, на нашу думку, в основу розробки стратегії довгострокового інвестування сільськогосподарських підприємств необхідно покласти прогнози чисельності світового населення та споживання основних видів

продукції. Необхідно також враховувати і державну інвестиційну політику, яка закладена у програми розвитку агропромислового виробництва та сільської місцевості як на загальнодержавному так і регіональному рівнях.

Список використаних джерел

1. Бланк, І.О. Інвестиційний менеджмент [Текст] : підручник / І.О. Бланк, Н.М. Гуляєва. – К. : Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2003. – 398 с.
2. Богатирьов, А.М. Планування діяльності підприємств харчової промисловості в умовах ринку [Текст] : монографія / А.М. Богатирьов, А.І. Бутенко, І.О. Кузнєцова. – Одеса : Інститут проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАН України, Одеська національна академія харчових технологій, 2002. – 434 с.

Андрющенко Владислав

студент

Науковий керівник: д. е. н., Гуржій Н.М.

Запорізький національний університет

м. Запоріжжя

ОСНОВНІ ІНСТРУМЕНТИ МЕНЕДЖМЕНТУ НА ПІДПРИЄМСТВІ

В даний час на підприємствах використовується безліч різноманітних методів управління. Більшість з них мають практичне застосування, але, фактично, не дозволяють провести кількісні розрахунки. З огляду на те, що більшості підприємств в нашій країні властивий технократичний підхід до застосовуваних методів управління, то для менеджменту просто необхідні методи, які ґрунтуються на розрахунках і можуть бути відображені в цифрах і графічно.

Стратегічний менеджмент дає ключ до розуміння характеру бізнесу організації, поведінки її систем і значень внутрішнього устрою і зовнішнього оточення. Він розглядає причини і слідства, а також виявляє моделі, які можуть перешкодити організації в її спробах вибудувати політику, слідувати їй, оцінювати і коригувати, щоб успішно виконати свої завдання і зобов'язання [2].

Для аналізу стадій розвитку бізнесу в цілому, портфеля товарів або окремого продукту використовується життєвий цикл продукції (ЖЦП). Він зображується графічно за допомогою кривої об'єму продажів продукту за період – з моменту виведення на ринок до виходу з нього. ЖЦП розбивається на п'ять етапів [1]:

1. Вихід на ринок (запуск).
2. Раннє зростання.
3. Пізнє зростання.
4. Зрілість.
5. Спад.